

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobkyně: **PAPILIO-advertising, spol. s r.o., IČ 25393413**
se sídlem 5. května 5039/22, 722 00 Ostrava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 4. 2025, č. j. KUKHK - 14879/DS/2025-2 (Ma),

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím Magistrátu města Hradec Králové (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 9. 4. 2025, č. j. MMHK/184417/2025/OP/Pol, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 42b odst. 1 písm. e) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“). Přestupkové jednání žalobkyně spočívalo v tom, že v rozporu s § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích neoprávněně provozovala reklamní zařízení v silničním ochranném pásmu bez zákonem

vyžadovaného povolení. Žalobkyni byla uložena pokuta ve výši 10 000 Kč a povinnost zaplatit náhradu nákladů řízení ve výši 2 500 Kč. Konkrétní jednání žalobkyně správní orgán prvního stupně vymezil následovně:

V době od 1. 1. 2022 do 29. 12. 2022 na pozemku p. č. 2106/1, 2115, 2141 vše v k. ú. Předměřice nad Labem, vpravo ve směru Jaroměř – Hradec Králové, v ochranném pásmu silnice I/33 v rozporu se zákonem č. 13/1997 Sb. o pozemních komunikacích neoprávněně provozovala reklamní zařízení ve smyslu § 25 odst. 6 písm. c) bodu 1 zákona č. 13/1997 (propagující různé akce pořádané OC Futurum), bez zákonem vyžadovaného povolení silničního správního úřadu, jak je stanoveno v § 31 odst. 1 zmiňovaného zákona, čím se jako provozovatel reklamního zařízení dopustila přestupku, neboť provozovala reklamní zařízení v silničním ochranném pásmu, a k této činnosti nedisponovala povolením silničního správního úřadu.

2. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

II. Žalobní argumentace

3. Žalobkyně namítla, že správní orgány nesprávně právně kvalifikovaly její roli v předmětné věci, když její činnost posoudily jako „provozování reklamního zařízení“. Tvrdila, že vystupovala pouze jako objednatel reklamních služeb, nikoli jako provozovatel reklamní plochy. Reklamní zařízení měla užívat na základě nájemní smlouvy uzavřené se společností SOVAX s.r.o.
4. Dále uvedla, že správní orgány nedostatečně vyhodnotily předložené důkazy, zejména smlouvu se společností SOVAX s.r.o., výpisy z bankovního účtu a e-mailovou komunikaci.
5. Žalobkyně dále tvrdila, že byla porušena zásada materiální pravdy, neboť správní orgány neprovedly navržené důkazy, konkrétně výslech zástupce společnosti SOVAX s.r.o., který měl objasnit otázku vlastnictví a provozování reklamního zařízení. Správní orgány se s tímto návrhem nevypořádaly.
6. Namítala rovněž nesprávný a nezákonně rozšiřující výklad pojmu „provozovatel reklamního zařízení“. Správní orgány pod tento pojem zahrnuly i zadávání reklamních sdělení či ekonomickou činnost s reklamou. Takový výklad je podle žalobkyně v rozporu s účelem a dikcí zákona o pozemních komunikacích, který odpovědnost vztahuje na faktického provozovatele zařízení.
7. Žalobkyně z uvedených důvodů navrhla, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že námitka žalobkyně týkající se nesprávného právního posouzení jeho role je prakticky identická s námitkou uplatněnou v odvolání, s níž se již vypořádal v žalobou napadeném rozhodnutí, konkrétně na jeho straně 2. V této souvislosti odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 4. 2006, č. j. 11 Ca 194/2005–31, dle kterého „[z]ákon o telekomunikacích účinný v rozhodném období legální definici toho, co se rozumí provozováním telefonního přístroje, neobsahoval. Zákon na mnoha místech zmiňuje provozovatele (zejména telekomunikační sítě), naproti tomu "hovoření prostřednictvím telefonního přístroje" neuvádí nikde. Žalobce v podané žalobě 2 nepředkládá

ucelenou právní argumentaci k tomu, proč se domnívá, že "provozování" se vyznačuje zejména fyzickým vlastnictvím přístroje a "hovoření" závěr o vlastnictví neznamena. Lze proto toliko obecně konstatovat, že pojem provozovatel nelze interpretovat jako opozitum k pojmu vlastník přístroje, ale ve smyslu uživatel (tomu koresponduje i základ slova "provoz"), tedy ten, kdo přístroj prokazatelně v danou chvíli užívá, resp. užil. Žalobci byla sankce uložena coby provozovateli, nikoli vlastníku přístroje, protože právní předpis vlastnictví jako podstatnou okolnost při ukládání sankce nevyžaduje. Bylo prokázáno, že účastnické číslo korespondovalo advokátní kanceláři žalobce a přesně v době, kdy žalobce osobně přístrojem hovořil, bylo užívání - provozování nepovoleného přístroje měřicím zařízením zachyceno. Žalobce byl proto zcela správně označen za provozovatele přístroje. Rovněž tuto námitku proto soud neshledal důvodnou.“ V nyní projednávané věci bylo podle žalovaného prokázáno, že žalobkyně reklamní zařízení užívala, když jej poskytovala za úplatu dalším osobám.

9. K námitkám opomenutí a nesprávného hodnocení důkazů a porušení materiální pravdy, žalovaný uvedl, že se vypořádal se všemi tvrzeními žalobkyně. Vzhledem k právnímu posouzení role žalobkyně jako provozovatele reklamního zařízení, bylo irrelevantní zabývat se tím, že žalobkyně reklamní zařízení poskytovala za úplatu další osobě.
10. K námitce nesprávného výkladu pojmu „provozovatel“ žalovaný uvedl, že pojem vyložil jako jediný možný výklad. Naopak pojem „zadavatel reklamy“ není v zákoně o pozemních komunikacích vymezen a takové vymezení je v této věci irrelevantní. Žalovaný doplnil, že za provozovatele nepovažuje osobu, která je sama na reklamním zařízení propagována.
11. Žalovaný závěrem navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobkyně

12. Žalobkyně ve svém doplnění k vyjádření žalovaného uvedla, že žalovaný rozšiřuje výklad pojmu „provozovatel“ reklamního zařízení nad rámec díkce zákona o pozemních komunikacích, a svévolně do něj zahrnuje i subjekt, který si zařízení pouze pronajal a užíval k zadání reklamního sdělení. Podle žalobkyně je takový výklad v rozporu s právním výkladem zákona, který odpovědnost přičítá osobě, jež zařízení fyzicky zřizuje a provozuje jako objekt, nikoliv osobě, která si na něm objednala reklamu.
13. Žalobkyně dále uvedla, že nebyla vlastníkem, držitelem ani faktickým provozovatelem předmětného zařízení. Tuto roli podle ní plnila společnost SOVAX s.r.o., která reklamní plochu spravovala, fakturovala její pronájem a měla s žalobkyní uzavřenou nájemní smlouvu. Tato smlouva byla právnímu orgánu předložena a nebyla nijak zpochybněna.
14. K neprovedení důkazu výsledkem zástupce společnosti SOVAX s.r.o. žalobkyně uvedla, že tento důkaz mohl objasnit otázku faktického provozování zařízení. Argument žalovaného, že další dokazování nebylo potřebné, považuje žalobkyně za nepřipustné nahrazování důkazní nouze právním konstruktem.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.). Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

16. Z obsahu předloženého správního spisu vyplynulo, že 21. 10. 2024 obdržel správní orgán prvního stupně oznámení o podezření ze spáchání přestupku spočívajícího v umístění nepovolených reklamních zařízení v Hradci Králové, v ochranném pásmu silnice I/33 bez zákonem vyžadovaného povolení silničního správního úřadu.
17. Správní orgán prvního stupně dne 19. 2. 2025 vyzval společnost Futurum HK Shopping, s. r. o., protože na předmětném reklamním zařízení byla propagována akce „Barbie uklízí Hradec“, pořádaná OC Futurum Hradec Králové dne 14. 5. 2022, aby ve stanovené lhůtě sdělila, v jaké době bylo reklamní zařízení na daném místě umístěno, a zda je v jejím vlastnictví, případně aby uvedla, zda reklamní zařízení užívá nebo užívala na základě soukromoprávního ujednání.
18. OC Futurum Hradec Králové ve svém vyjádření ze dne 20. 2. 2025 uvedlo, že předmětnou reklamní plochu mělo zajištěno prostřednictvím společnosti PAPILIO-advertising, spol. s r. o. (žalobkyně) na základě smlouvy uzavřené pro kalendářní rok 2022, současně poskytlo kontaktní údaje na uvedenou společnost. Rovněž přiložilo smlouvu č. SN 30/11/2021 o pronájmu reklamních ploch a poskytování služeb ze dne 13. 1. 2022. Z této smlouvy vyplývá, že pronajímatel (žalobkyně) se zavázal pronajmout objednateli, tj. společnosti Futurum HK Shopping, s. r. o., plochy reklamních zařízení za účelem umístění reklamy objednatele. Objednatel se zavázal platit pronajímateli nájemné. Pronajímatel se dále zavázal řádně a odborně provést pro objednatele na pronajatých plochách reklamních zařízení pověšení reklamy objednatele a poskytnout mu další související služby dle této smlouvy. Pronajímatel se rovněž zavázal na vlastní náklady a odpovědnost provést vylepení reklamy v počtu odpovídajícím počtu reklamních zařízení a po dobu trvání pronájmu ploch reklamních zařízení na vlastní náklady a odpovědnost provádět jejich běžnou údržbu.
19. Příkazem správního orgánu prvního stupně ze dne 5. 3. 2025, č. j. MMHK/119313/2025/OP/Pol byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 42b odst. 1 písm. e) zákona o pozemních komunikacích. Proti tomuto příkazu podala odpor, který odůvodnila tím, že v období od 1. 1. 2022 do 31. 12. 2022 měla reklamní panel pronajatý od společnosti Sovax s. r. o., s níž měla uzavřenou smlouvu. Namítala, že nebyla provozovatelem reklamního zařízení, nýbrž pouze zadavatelem reklamy. Dodala, že dne 23. 5. 2023 jí byla doručena výzva Krajského úřadu Královéhradeckého kraje k odstranění reklamního zařízení, na kterou odpověděla, že reklamní zařízení neprovozuje, ale je pouze zadavatelem reklamy. K odporu žalobkyně přiložila smlouvu č. SN 29/11/2021 o pronájmu reklamních ploch a poskytování služeb ze dne 29. 11. 2021. Ze smlouvy vyplývá, že společnost Sovax s. r. o., jako pronajímatel, se zavázala pronajmout objednateli plochy reklamních zařízení za účelem umístění reklamních plakátů objednatele, kterým byla žalobkyně. Ve smlouvě bylo ujednáno, že poskytovatel po dobu pronájmu zodpovídá za technický stav konstrukcí reklamních panelů a za údržbu nezbytně nutného okolí. Dále je uvedeno, že pronajímatel umožní objednateli nebo jím pověřeným osobám provádět výlep na pronajatých plochách. Cenu za výlep pronajatých ploch hradí v plné výši objednatel.
20. Následně správní orgán prvního stupně a žalovaný rozhodli tak, jak je specifikováno v části I. tohoto rozsudku.

B. Právní závěry

21. Po provedeném přezkumném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Vyšel při tom z následující právní úpravy.
22. Podle § 31 odst. 1 zákona o pozemních komunikacích „[z]řízení a provozování reklamního zařízení v silničním ochranném pásmu podléhá povolení.“
23. Podle § 42b odst. 1 písm. e) zákona o pozemních komunikacích „[p]rávnícká nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 31 zřizuje nebo provozuje reklamní zařízení v silničním ochranném pásmu bez povolení podle § 31 odst. 1 nebo nedodrží podmínky tohoto povolení.“
24. Podle § 42b odst. 6 písm. b) zákona o pozemních komunikacích „[z]a přestupek lze uložit pokutu do 300 000 Kč, jde-li o přestupek podle odstavce 1 písm. c), d), e), f), g), i), k), l), m), o) a q).“
25. Podle § 3 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) „[n]evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“
26. Podle § 50 odst. 3 správního řádu „[s]právní orgán je povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.“
27. Podle § 52 správního řádu „[ú]častníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.“
28. Krajský soud se nejprve zabýval námitkami žalobkyně směřujícími proti právnímu posouzení její role v předmětné věci a proti výkladu pojmu provozovatel reklamního zařízení, neboť obě námitky spolu úzce souvisejí. Soud je proto posoudil společně.
29. Zákon o pozemních komunikacích pojem „provozovatel reklamního zařízení“ nijak nedefinuje. Je proto nutné jej vykládat podle jeho obvyklého významu, systematiky právní úpravy a účelu § 31 a § 42b zákona o pozemních komunikacích. Smyslem právní regulace je zajistit kontrolu nad existencí a fungováním reklamních zařízení v silničních ochranných pásmech, tedy nad činností, která může mít dopad na bezpečnost silničního provozu a veřejný zájem. Výklad pojmu provozovatel proto nemůže být zúžen výlučně na vlastníka nebo technického držitele zařízení, neboť by tím odpovědnost za dodržování zákonných požadavků mohla být snadno obcházena.
30. Krajský soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že provozovatelem může být i osoba, která zařízení fakticky užívá, zajišťuje jeho ekonomické fungování, nakládá s reklamní plochou, umožňuje na ní výlep, nebo ji pronajímá dalším subjektům. Tento výklad odpovídá i rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 9. 2024, č. j. 31 A 26/2024-71, kde bylo výslovně uvedeno, že „podle skutkové podstaty vyjádřené v § 42 odst. 1 písm. e) zákona o pozemních komunikacích, se přestupku dopustí provozovatel reklamního zařízení, nikoliv nutně jeho vlastník“, a že „to byla právě žalobkyně, která předmětná reklamní zařízení nabízela k pronájmu za účelem propagace. Proto i krajský soud dospěl k závěru, že není pochyb o tom, že žalobkyně reklamní zařízení provozovala, a naplnila tak příslušnou skutkovou podstatu přestupku.“

31. Smysl a účel předmětné právní úpravy plyne i z důvodové zprávy k zákonu o pozemních komunikacích. Z ní vyplývá, že zákonodárce usiloval o modernizaci právní úpravy s ohledem na změněné politické a ekonomické podmínky a výslovně zdůraznil potřebu rozšíření okruhu skutkových podstat a zpřísnění sankcí za porušení povinností podle tohoto zákona. V části týkající se ochranných pásem dálnic a silnic je přitom uvedeno, že se nově zavádí zákaz umísťování reklamních a propagačních zařízení v silničních ochranných pásmech dálnic, silnic I. třídy a rychlostních místních komunikací. Krajský soud uvádí, že účelem právní úpravy je tak především efektivní ochrana pozemních komunikací a bezpečného provozu na nich. Soukromoprávní vztahy mezi podnikatelskými subjekty jsou pro posouzení přestupku významné jen potud, pokud vypovídají o tom, kdo reklamní zařízení fakticky provozuje.
32. Za této situace nelze pojem „provozovatel reklamního zařízení“ vykládat formalisticky tak, že by odpovědnost nesla pouze osoba, která je vlastníkem konstrukce. Takový výklad by neodpovídal účelu zákona, neboť by umožňoval jednoduché obcházení zákazu umísťování reklamních zařízení v ochranném pásmu přenesením vlastnictví či nájemních vztahů na jiné subjekty. Krajský soud má za to, že pojem provozovatele je třeba chápat jako osobu, která reklamní zařízení fakticky využívá a zajišťuje jeho provoz v rámci své podnikatelské činnosti.
33. Ve světle těchto východisek krajský soud konstatuje, že z obsahu smlouvy č. SN 30/11/2021 uzavřené mezi žalobkyní a společností Futurum HK Shopping, s. r. o., jednoznačně plyne, že žalobkyně se zavázala pronajmout reklamní plochy, provádět výlep reklamních sdělení, zajišťovat jejich běžnou údržbu a poskytovat další související služby. Soubor těchto povinností neodpovídá roli pouhého objednatele reklamy, jak se snažila žalobkyně tvrdit, nýbrž roli osoby, která reklamní zařízení fakticky provozovala a umožňovala jeho užívání dalším subjektům. Ekonomická aktivita žalobkyně v podobě pronájmu reklamních ploch navíc svědčí o tom, že to byla právě žalobkyně, kdo s reklamní plochou nakládal jako provozovatel.
34. Krajský soud přihlédl také ke smlouvě uzavřené mezi žalobkyní a společností SOVAX s. r. o. Z jejího obsahu vyplývá, že se týkala zejména pronájmu konstrukcí reklamních panelů a zajištění jejich technického stavu. Ze smlouvy však nelze dovodit, že by společnost SOVAX s. r. o. byla oprávněna s reklamními plochami samostatně nakládat či je nabízet třetím osobám. Ustanovení této smlouvy proto nejsou způsobilá zpochybnit závěr o tom, že rozhodující oprávnění a povinnosti spojené s jejich využitím měla ve sledovaném období právě žalobkyně.
35. Pokud žalobkyně namítala, že správní orgány nezákonně rozšířily pojem provozovatel tím, že do něj zahrnuly i zadávání reklamních sdělení nebo ekonomickou činnost s reklamou, soud takové tvrzení nesdílí. Správní orgány hodnotily konkrétní skutková zjištění, která zahrnovala nejen zadávání reklamních sdělení, ale i pronajímání reklamních ploch, zajišťování výlepu, zajištění technické i provozní stránky reklamy a souvislou správu reklamního zařízení. Správní orgány tak nevykládaly pojem provozovatel extenzivně, ale zhodnotily faktické okolnosti případu ve světle účelu dané právní úpravy.
36. Krajský soud proto uzavírá, že žalobkyně naplnila znaky skutkové podstaty přestupku podle § 42b odst. 1 písm. e) zákona o pozemních komunikacích, neboť reklamní zařízení v silničním ochranném pásmu provozovala bez povolení silničního správního úřadu.

37. Krajský soud se dále zabýval námitkami žalobkyně týkajícími se hodnocení důkazů a tvrzeného porušení zásady materiální pravdy.
38. Z předloženého správního spisu plyne, že správní orgány shromáždily dostatečný soubor důkazů umožňující zjistit skutkový stav v rozsahu požadovaném § 3 a § 50 správního řádu. Kromě oznámení o podezření ze spáchání přestupku opatřily správní orgány fotografickou dokumentaci z různých zdrojů, údaje z veřejně dostupných mapových podkladů, smluvní dokumentace, informace ze sbírky listin a vyjádření třetích osob. Z těchto podkladů následně vyvodily skutkové závěry, které tvoří logický, vnitřně provázaný celek.
39. Krajský soud se také zabýval námitkou žalobkyně, že správní orgány dostatečně nezohlednily e-mailovou komunikaci, kterou žalobkyně předložila již v řízení před správním orgánem prvního stupně.
40. Ze správního spisu plyne, že uvedený e-mail byl správnímu orgánu skutečně doručen, nicméně správní orgány jej formálně neoznačily jako provedený důkaz a v odůvodnění svých rozhodnutí se k němu výslovně nevyjádřily. Krajský soud souhlasí s žalobkyní, že takový postup není v souladu se správním řádem, neboť správní orgán je povinen se se všemi relevantními podklady zabývat a uvést úvahy, které jej vedly k jejich hodnocení.
41. Nicméně při posouzení, zda se jedná o vadu, která mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.), soud zohlednil obsah uvedeného e-mailu. Z něj vyplývá, že D. P. (který podepsal smlouvu č. SN 29/11/2021 o pronájmu reklamních ploch a poskytování služeb ze dne 29. 11. 2021, uzavřené mezi žalobkyní a společností SOVAX s. r. o., právě za společnost SOVAX s. r. o.) informuje žalobkyni, že reklamní zařízení, která měla od společnosti SOVAX s. r. o. pronajaté, bylo odstraněno. E-mail je ze dne 30. 8. 2023. Tyto informace se tak vztahují k době výrazně pozdější, než je rozhodné období, za něž byla žalobkyně uznána vinnou (1. 1. 2022 – 29. 12. 2022). E-mail tedy nevypovídá o tom, kdo s reklamním zařízením nakládal nebo jej provozoval v tomto rozhodném období. Ani skutečnost, že po skončení rozhodného období došlo k odstranění reklamního zařízení, sama o sobě nesvědčí o tom, kdo zařízení v rozhodném období provozoval; jde pouze o informaci o pozdějším nakládání s konstrukcí.
42. E-mail také neobsahuje skutečnosti, které by byly způsobilé změnit nebo zpochybnit základní skutkový závěr správních orgánů, jenž se vztahuje k době přestupkového jednání. Ze samotného pozdějšího odstranění reklamního zařízení ani z obsahu sdělení pana D. P. nevyplyvá, že by společnost SOVAX s. r. o. reklamní zařízení v rozhodné době provozovala místo žalobkyně.
43. Za těchto okolností krajský soud uzavírá, že opomenutí uvedené listiny sice představuje procesní pochybení správních orgánů, nikoli však takovou vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (srov. např. rozsudky NSS č. j. 8 As 75/2024-40, 1 Afs 38/2006, 2 As 19/2004).
44. Pokud jde o námitku porušení zásady materiální pravdy, žalobkyně vytýkala, že správní orgány neprovedly její důkazní návrh, a to výslech zástupce společnosti SOVAX s. r. o.
45. Krajský soud dodává, že dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů ve smyslu ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu. Tato zásada dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující a které nikoliv. Ve spojení se zásadou materiální pravdy pak dokazování musí proběhnout tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Přestupkové řízení je

založeno na uvážení správního orgánu ohledně rozhodnutí, jaké důkazy provést a jaké nikoliv. Opačný výklad by mohl paradoxně znamenat, že přípravná fáze rozhodovacího procesu by nikdy nemohla skončit (srov. příměreně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2007, č. j. 2 As 93/2006–84). Podle § 52 správního řádu však správní orgán není povinen provést každý navržený důkaz; je povinen provést pouze ty důkazy, které jsou nezbytné k objasnění rozhodných skutečností.

46. Tento postup je v souladu i s judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž neprovedení důkazu samo o sobě neznamená porušení zásady materiální pravdy, pokud by takový důkaz nemohl přinést nové relevantní skutečnosti a skutkový stav byl již objasněn na základě jiných důkazů (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2009, č. j. 5 As 29/2009-48). Krajský soud v projednávaném případě neshledal, že by navržený výsledek byl způsobilý zpochybnit nebo doplnit zjištěný skutkový stav, neboť se měl týkat skutečností již prokazatelných ze smluvní dokumentace a ostatních listinných důkazů.
47. Krajský soud navíc dodává, že nešlo o ultimátní návrh žalobkyně na provedení důkazu, nýbrž o návrh podmíněný úvahou správního orgánu o nedostatečnosti listinných podkladů. Žalobkyně ve vyjádření k projednání přestupku doslovně uvedla, že „*v případě, že má správní orgán za to, že důkazy nejsou dostačující, navrhuje výsledek zástupce SOVAX s.r.o. (D. P.) jako svědka.*“ Za takové situace správní orgán neměl povinnost tento návrh provést, neboť skutkový stav považoval za dostatečně zjištěný a potřeba doplnění dokazování nenastala. Žalobkyně navíc tento návrh na doplnění důkazů v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně neuvedla, ač tak učinit mohla, a neučinila z jeho neprovedení žádnou odvolací námitku. Za těchto okolností nemůže žalobkyně s úspěchem namítat porušení svých procesních práv až v rámci řízení před správním soudem. Správní orgány tak nepochybily, jestliže návrh na výsledek neprovedly.
48. Krajský soud proto uzavírá, že správní orgány zjistily skutkový stav v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí, provedené důkazy hodnotily jednotlivě i ve vzájemných souvislostech a svůj postup dostatečně odůvodnily. K porušení zásady materiální pravdy nedošlo.

VII. Závěr a náklady řízení

49. Žádné z žalobních námitek krajský soud nevyhověl, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
50. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. krajský soud žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému podle obsahu spisu nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 29. října 2025

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu